

Arrest

nr. 226 102 van 13 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. SCHEERLINCK
Recollettenlei 41
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 mei 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BAELE, die *loco* advocaat F. SCHEERLINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt in oktober 1999 als minderjarige België binnen samen met zijn familie. Hun asielaanvraag wordt afgewezen.

Op 8 februari 2001 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 16 december 2004 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf voor de duur van twaalf maanden in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Dit tijdelijk verblijf wordt verschillende keren verlengd voor telkens een jaar, de laatste maal tot 5 januari 2012.

Op 30 november 2011 wordt verzoeker toegelaten tot onbeperkt verblijf. Hij wordt in het bezit gesteld van een B-kaart.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 8 mei 2017 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 jaar wegens moord.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 1 februari 2018 wordt dit vonnis hervormd tot een gevangenisstraf van 20 jaar.

Op 23 november 2018 wordt verzoeker in de gevangenis gezien in het kader van een herevaluatie van zijn verblijfssituatie teneinde uit te maken of hij zijn verblijfsrecht kan behouden of niet.

Op 16 december 2018 vult verzoeker een vragenlijst in.

Op 20 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

"Mijnheer

naam : B.

voornaam : N.

geboortedatum : (...) 1983

geboorteplaats: V.

nationaliteit : Servië

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, het bevel om het grondgebied te verlaten treedt in werking van zodra u voor de gerechtelijke instanties voldaan heeft, krachtens artikel 74/14 § 3, eerste lid, 3°, wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Op 12.10.1999 kwam u met uw ouders (B. T. en B. M.- xxx), uw zus (B. R.) en 4 broers (B. D., B. B., B. B., B. R.) voor het eerst in België aan. Uw ouders dienden een asielaanvraag in op 13.10.1999, aangezien hun kinderen op dat moment nog minderjarig waren, volgden zij de asielprocedure van de ouders.

Op 05.04.2000 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, deze beslissing werd nog diezelfde dag aan uw ouders betekend.

Op 11.04.2000 werd een dringend beroep ingediend bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

Op 18.04.2002 werd een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen door het CGVS, deze beslissing werd per post aan uw ouders betekend.

Op 22.05.2002 werd een verzoekschrift ingediend bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 18.04.2002. (Deze procédure werd op 03.03.2006 afgesloten):

Op 10.01.2003 trad u te Antwerpen (Borgerhout) in het huwelijk met B. H. (geboren te V. op (...) 1979, vluchteling van Joegoslavische herkomst sinds 12.07.2001 en met de Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010).

Op 07.08.2004 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole (PV. NA.55.F6.100373/04) uit hoofde van een wegcontrole ingevolge autopech. U mocht beschikken.

Op 09.08.2004 diende u een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" om humanitaire redenen in.

Op 16.12.2004 werden instructies gegeven aan de stad Antwerpen om u in het bezit te stellen van een Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister (hierna: BIVR) voor de duur van 12 maanden. Het BIVR werd meermaals verlengd.

Op 30.11.2011 werd u gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. U werd op 19.12.2011 in het bezit gesteld van een B-kaart.

Op 28.06.2012 bent u uit de echt gescheiden van B. H., overgeschreven in de registers op 18.10.2012 te Antwerpen.

Op 27.02.2013 legden u en uw partner T. R. I. (geboren te Cuba op (...) 1990, van Belgische nationaliteit sinds 20.12.2005) een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lier. Deze werd stopgezet naar aanleiding van haar overlijden.

Op 31.01.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van moord op T. R. I.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 01.02.2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 jaar en ontzette u levenslang uit de rechten voorzien in artikel 31 van het eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan het opzettelijk doden met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade. Dit feit pleegde u op 30.01.2016.

Uit het vonnis d.d. 08.05.2017 (weergave feiten werd later overgenomen en bijgetreden door het Hof van Beroep) blijkt dat er op 30.01.2016 omstreeks 13u19 een oproep binnenkwam bij de politie, van een kind dat om hulp verzocht omdat de vader de moeder aan het doden was. De eerste ploeg kwam onmiddellijk ter plaatse. Aan de woning deed A.E., de partner van de moeder van uw echtgenote, teken naar de politie en verzocht om een ziekenwagen. Hij meldde de politie naar de garage van de bel-etage te gaan.

In de garage lagen 2 lichamen (u en uw partner) langs elkaar op hun rug met de hoofden tegen elkaar. Over het vrouwelijk slachtoffer stond een volledig overstuurde moeder met een doek tegen de buik van haar dochter gedrukt. Ondanks de tussenkomst van de hulpdiensten, overleed het slachtoffer ter plaatse aan haar verwondingen. U had uzelf een beperkte messteek gegeven in de onderbuik. U lag oorspronkelijk met uw lichaam tegen het slachtoffer, maar was door A.E. (de vriend van de moeder van uw partner) op uw rug gedraaid.

Boven in de woning vonden de verbalisanten uw 5 kinderen. E. (9 jaar) verklaarde spontaan dat zij, haar broer en zussen gezien hadden hoe u hun moeder met een mes probeerde neer te steken.

Uit de uitwendige en de inwendige lijkschouwing bleek dat T.R. multiple snij- en steekverwondingen had, namelijk 2 ter hoogte van de linkerborst, 2 ter hoogte van de rechterknie, 1 ter hoogte van de wijsvinger, 16 ter hoogte van de voorzijde van de borstkast en buik, voornamelijk gecentreerd ter hoogte van de bovenbil en onderrand van het ribbenrooster, 5 ter hoogte van de rug. Verder bleek een massieve bilatérale hemothorax, perforatie van het hartzakje met hemopericard, snijwond ter hoogte van de apex van het hart, steekwond doorheen de onderkwab van de linker- en rechterlong, multiple steekverwondingen ter hoogte van de linker- en rechterleverlob, doorsteking van de maag en hemoperitoneum. De gerechtsdeskundige kwam tot het besluit dat zij was overleden ten gevolge van een inwendige verbloeding door multiple thoraco-abdominale snij- en steekverwondingen.

De intentie tot doden blijkt uit het toebrengen van 26 steken met een groot vleesmes op de vitale delen van het lichaam, die enkel kunnen leiden tot de dood.

Over de voorbedachtheid kan er geen enkele twijfel zijn. De wijze waarop de feiten werden voorbereid en uitgevoerd bewijzen duidelijk dat u vooraf de intentie had uw partner te doden. Zo drong u bij A.E. erop aan dat deze zelf die dag de kinderen moest ophalen. U gaf in de loop van de voormiddag uw sleutels, geld en horloge aan de kinderen met de melding dat u enige tijd weg zou zijn. U lokte uw

partner mee naar de garage. Overeenkomstig uw verklaring ter terechtzitting nam u een mes mee vanuit de keuken naar de garage wat haaks staat op uw verklaring dat u in de garage enkel wilde praten.

De feiten zijn ernstig. U kon uw agressieve en emotionele driften niet onder controle houden en pleegde één van de zwaarste feiten uit ons strafwetboek. U ontnam iemand zijn leven in het bijzijn van de kinderen, omdat de relatie ten einde was gelopen en u de scheiding niet kon aanvaarden. Hierdoor pleegde u niet alleen een zeer ernstige inbreuk op de fysieke integriteit van T.R., maar greep u ook ernstig in op het leven van de moeder en de kinderen van T.R.

De zeer jonge kinderen verloren hun moeder omdat u niet kon verdragen dat de relatie ten einde was gelopen en dat T.R. een andere weg wilde inslaan, wat haar goed recht was.

Dit getuigt van een zeer narcistische en egoïstische houding. Bovendien pleegde u de feiten in de woning in het bijzijn van de minderjarige kinderen.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Er bestaat een risico dat wanneer u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, u opnieuw zo emotioneel en agressief zou worden dat u wederom uw toevlucht tot geweld zou nemen.

Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voorgaande blijkt dat het gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u niet minder dan 4 maal door de politierechtbank in verkeerszaken tot een gevangenisstraf veroordeeld werd (op 30.11.2016, 31.03.2017 en 2 x op 19.04.2017). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen, u verloor meermaals het recht tot sturen, maar dat hield u niet tegen toch met de wagen te rijden tijdens deze verboden en dat dan vaak nog zonder u aan de voorgeschreven snelheid te houden. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen door de politierechtbank en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, met de duur van uw verblijf in het Rijk, met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 23.11.2018 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Servisch-Kosovaars is; dat u Nederlands, Spaans, Duits, Pools en Russisch kan spreken en/of lezen; dat u sinds 1999 in België bent; dat uw Servische paspoort, uw verblijfsvergunning van 5 jaar en uw rijbewijs bij uw moeder liggen; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de(...); dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie

heeft in België; dat u familie heeft in België, namelijk: uw moeder (B. M.), uw vader (B. T.), uw zus (B. R.), en uw 5 broers (B. I., B. B., B. B., B. B., B. R.); 24 neefjes en nichtjes allen in België geboren; dat u 5 kinderen heeft, B. S., B. E., B. S., B. S. en B. M., die bij uw ouders verblijven in de (...) in (...) en naar school gaan; dat u niet getrouwd bent in uw land van herkomst of in een ander land dan België er geen duurzame relatie heeft noch minderjarige kinderen; dat uw zus (J.) samen met haar 4 kinderen in Duitsland woont alsook uw oom en zijn gezin; dat u deeltijds onderwijs 'Restaurant' heeft gevolgd maar niet heeft afgemaakt; dat u 5 jaar school liep op het Atheneum in Antwerpen maar dit ook niet heeft afgemaakt; dat u in België 1 jaar heeft gewerkt als schilder via het OCMW (artikel 60); dat u niet heeft gewerkt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet wil terugkeren naar uw land omdat al uw belangen en uw familie in België zijn; dat uw 5 kinderen minderjarig zijn en schoolplichtig, in België geboren zijn en er verblijven; dat u geen familie heeft in uw land van herkomst.

U voegde de volgende bijkomende documenten toe: een met de hand geschreven brief; een bevestiging van een inschrijving voor de verhuisdienst d.d. 05.02.2018 bij bpost; een samenstelling van gezin d.d. 05.12.2018 van uw broer B., zijn echtgenote en 2 zonen; een samenstelling van gezin d.d. 13.12.2018 van uw broer I., zijn echtgenote, zijn dochter en 4 zonen; uw gezinssamenstelling d.d. 17.12.2018 en een uittreksel uit het vreemdelingenregister van de historie van uw adressen d.d. 17.12.2018.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Op 10.01.2003 trad u te Antwerpen in het huwelijk met B. H. (geboren te V. op (...)1979, van Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010). Op 28.06.2012 zijn jullie uit de echt gescheiden, overgeschreven in de registers te Antwerpen op 18.10.2012. Jullie hebben samen 3 dochters: B. S. (geboren te Antwerpen op (...) 2001), B. E. (geboren te Antwerpen op (...) 2006) en B. S. (geboren te Antwerpen op (...) 2009), allen van Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010. Mevrouw komt niet op bezoek in de gevangenis.

Op 27.02.2013 legden u en uw partner T. R. I. (geboren te Cuba op (...)1990, van Belgische nationaliteit sinds 20.12.2005) en op wie u de feiten pleegde een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lier. Uit deze relatie werden 2 kinderen geboren: B. S. (geboren te Lier op (...) 2012) en B. M. (geboren te Lier op 01.10.2009), beiden van Belgische nationaliteit. Op 30.01.2016 heeft u uw partner om het leven gebracht. Uw 5 kinderen woonden bij u en bij Mevrouw T. R.

Op 07.09.2016 zijn uw dochters E., S., S. en uw zoon M. ingeschreven op het adres van uw moeder (B. M.). Uw dochter S. werd op 17.11.2016 ingeschreven bij uw broer (B. I.), op 26.10.2017 werd zij bij uw moeder ingeschreven en op 27.07.2018 bij een andere broer (B. B.). Uw kinderen bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.

Uw strafeinde is pas op 19.04.2037. Indien u de volledige duur van uw straf zou moeten uitzitten zullen al uw kinderen reeds meerderjarig zijn bij uw vrijstelling en zouden zij de mogelijkheid hebben om u in uw herkomstland of elders te bezoeken indien zij dat zouden wensen.

Daar uw kinderen de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen bij uw familie blijven wonen en indien u zou worden vrijgelaten voor uw strafeinde en een aantal van uw kinderen nog minderjarig zouden zijn, kan u vanuit uw herkomstland of elders contact met uw kinderen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u reeds vanaf 31.01.2016 in de gevangenis zit blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat u 5 kinderen had die 14, 7, 4 en 2 jaar oud waren, heeft u er niet van weerhouden om dit gruwelijke en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen en hen hun (stief)moeder te ontnemen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U vond uw eigen trots blijkaar belangrijker dan het welzijn van uw kinderen. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

Verder verblijven uw vader (B. T., geboren op (...)1958 te V., nationaliteit: Servie, Ckaart geldig tot 04.03.2020), uw moeder B. M. (geboren op (...)1961 te O., Belgische nationaliteit sinds 20.06.2017), uw zus (B. R., geboren te V. op (...)1988, nationaliteit: Servie en Montenegro, B-kaart geldig tot 22.07.2019) uw broers (B. I., geboren op (...)1979 te V., nationaliteit: Servie, C-kaart geldig tot (...)2023; B. B., geboren op (...) 1981 te V., nationaliteit: Servie en Montenegro, F+ kaart geldig tot 03.09.2023; B. B., geboren op (...)184 te V., nationaliteit: Servie en Montenegro, B-kaart geldig tot 01.08.2022; B. B., geboren op (...)1986 te K. M., nationaliteit: Servie, B-kaart geldig tot 20.08.2020; B. R., geboren op (...) 1996 te V., nationaliteit: Servië en Montenegro, B-kaart geldig tot 26.11.2018) in België. Uw broers en uw zus zijn allen gehuwd en hebben meerdere kinderen. U ontvangt veel bezoek van uw familieleden in de gevangenis. U hebt nog een broer die geen recht op verblijf heeft in België, het is onduidelijk waar hij zich momenteel bevindt (B. D. geboren op (...) 1983 te V., van ambtswege afgevoerd op 02.07.2010).

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers, zussen, schoonbroer en schoonzussen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en uw broers of zus of tussen u en uw schoonzussen of schoonbroer. Uw ouders, broers, zus, schoonbroer en schoonzussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in uw herkomstland dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U bent op 12.10.1999, toen u 16 jaar oud was, aangekomen op het grondgebied. U bent nu 36 jaar oud. U verblijft bijna 20 jaar in België, doch er blijkt niet dat uw banden met België van een dergelijke

uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit uw gedrag en de wijze waarop u het feit waarvoor u veroordeeld werd, heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Aangezien u op 16-jarige leeftijd op het grondgebied aankwam, zal het terugkeren naar uw herkomstland of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht enige aanpassing van u vergen. Er werden geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in uw herkomstland of in een derde land te vestigen. U stelt dat u niemand kent in Servië of in Kosovo, dat u er geen familie heeft en dat u er nog nooit op vakantie bent geweest. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Desondanks kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal.

Het is niet onredelijk te veronderstellen dat u nog familie en/of vrienden heeft in uw herkomstland dan wel een derde land waar u recht op verblijf zou kunnen bekomen en die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. U bent hoe dan ook een volwassen man die zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen. Daarnaast kan uw familie u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land, bijvoorbeeld door financiële steun.

U verklaarde in uw hoorrecht dat uw zus, haar 4 kinderen en uw oom met zijn gezin in Duitsland wonen. Het contact met vrienden en kennissen in België en Duitsland kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken.

Het gegeven dat u in het verleden in België heel sporadisch officieel gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U was slechts twee maal officieel tewerkgesteld, via het OCMW als schilder (van 31.08.2005 tot 05.12.2006) en bij E. A. (van 11.02.2013 tot 30.06.2013). U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Er kan worden aangenomen dat de korte opgelopen werkervaring alhier, de toegang tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland enkel ten goede komt.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis

volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen en dit voor een duur van 10 jaar, om volgende redenen:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u nog jonge kinderen in België heeft, alsook uw familie, die u regelmatig in de gevangenis bezoeken.

Op 01.02.2018 werd u door de het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 jaar en ontzette u levenslang uit de rechten voorzien in artikel 31 van het eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan het opzettelijk doden met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade. Dit feit pleegde u op 30.01.2016.

Uit het vonnis d.d. 08.05.2017 (weergave feiten werd later overgenomen en bijgetreden door het Hof van Beroep) blijkt dat er op 30.01.2016 omstreeks 13u19 een oproep binnenkwam bij de politie, van een kind dat om hulp verzocht omdat de vader de moeder aan het doden was. De eerste ploeg kwam onmiddellijk ter plaatse. Aan de woning deed A.E., de partner van de moeder van uw echtgenote, teken naar de politie en verzocht om een ziekenwagen. Hij meldde de politie naar de garage van de bel-etage te gaan.

In de garage lagen 2 lichamen (u en uw partner) langs elkaar op hun rug met de hoofden tegen elkaar. Over het vrouwelijk slachtoffer stond een volledig overstuurde moeder met een doek tegen de buik van haar dochter gedrukt. Ondanks de tussenkomst van de hulpdiensten, overleed het slachtoffer ter plaatse aan haar verwondingen. U had uzelf een beperkte messteek gegeven in de onderbuik. U lag oorspronkelijk met uw lichaam tegen het slachtoffer, maar was door A.E. (de vriend van de moeder van uw partner) op uw rug gedraaid.

Boven in de woning vonden de verbalisanten uw 5 kinderen. E. (9 jaar) verklaarde spontaan dat zij, haar broer en zussen gezien hadden hoe u hun moeder met een mes probeerde neer te steken.

Uit de uitwendige en de inwendige lijkschouwing bleek dat T.R. multiple snij- en steekverwondingen had, namelijk 2 ter hoogte van de linkerborst, 2 ter hoogte van de rechterknie, 1 ter hoogte van de wijsvinger, 16 ter hoogte van de voorzijde van de borstkast en buik, voornamelijk gecentreerd ter hoogte van de bovenbil en onderrand van het ribbenrooster, 5 ter hoogte van de rug. Verder bleek een massieve bilatérale hemothorax, perforatie van het hartzakje met hemopericard, snijwond ter hoogte van de apex van het hart, steekwond doorheen de onderkwab van de linker- en rechterlong, multiple steekverwondingen ter hoogte van de linker- en rechterleverlob, doorsteking van de maag en hemoperitoneum. De gerechtsdeskundige kwam tot het besluit dat zij was overleden ten gevolge van een inwendige verbloeding door multiple thoraco-abdominale snij- en steekverwondingen.

De intentie tot doden blijkt uit het toebrengen van 26 steken met een groot vleesmes op de vitale delen van het lichaam, die enkel kunnen leiden tot de dood.

Over de voorbedachtheid kan er geen enkele twijfel zijn. De wijze waarop de feiten werden voorbereid en uitgevoerd bewijzen duidelijk dat u vooraf de intentie had uw partner te doden. Zo drong u bij A.E. erop aan dat deze zelf die dag de kinderen moest ophalen. U gaf in de loop van de voormiddag uw sleutels, geld en horloge aan de kinderen met de melding dat u enige tijd weg zou zijn. U lokte uw partner mee naar de garage. Overeenkomstig uw verklaring ter terechtzitting nam u een mes mee vanuit de keuken naar de garage wat haaks staat op uw verklaring dat u in de garage enkel wilde praten.

De feiten zijn ernstig. U kon uw agressieve en emotionele driften niet onder controle houden en pleegde één van de zwaarste feiten uit ons strafwetboek. U ontnam iemand zijn leven in het bijzijn van de kinderen, omdat de relatie ten einde was gelopen en u de scheiding niet kon aanvaarden. Hierdoor pleegde u niet alleen een zeer ernstige inbreuk op de fysieke integriteit van T.R., maar greep u ook ernstig in op het leven van de moeder en de kinderen van T.R.

De zeer jonge kinderen verloren hun moeder omdat u niet kon verdragen dat de relatie ten einde was gelopen en dat T.R. een andere weg wilde inslaan, wat haar goed recht was.

Dit getuigt van een zeer narcistische en egoïstische houding. Bovendien pleegde u de feiten in de woning in het bijzijn van de minderjarige kinderen.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Er bestaat een risico dat wanneer u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, u opnieuw zo emotioneel en agressief zou worden dat u wederom uw toevlucht tot geweld zou nemen.

Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voorgaande blijkt dat het gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u niet minder dan 4 maal door de politierechtbank in verkeerszaken tot een gevangenisstraf veroordeeld werd (op 30.11.2016, 31.03.2017 en 2 x op 19.04.2017). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen, u verloor meermaals het recht tot sturen, maar dat hield u niet tegen toch met de wagen te rijden tijdens deze verboden en dat dan vaak nog zonder u aan de voorgeschreven snelheid te houden. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden.

U trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen door de politierechtbank en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Zoals reeds eerder vermeld, woont u sinds 12.10.1999 in België, u was toen ongeveer 16 jaar oud. U bent nu 36 jaar oud. U verblijft bijna 20 jaar in België, doch er blijkt niet dat uw banden met België van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit uw gedrag en de wijze waarop u het feit waarvoor u veroordeeld werd, heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Aangezien u op 16-jarige leeftijd op het grondgebied aankwam, zal het terugkeren naar uw herkomstland of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht enige aanpassing van u vergen. Er werden geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in uw herkomstland of in een derde land te vestigen. U stelt dat u niemand kent in Servië of in Kosovo, dat u er geen familie heeft en dat u er nog nooit op vakantie bent geweest. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Desondanks kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat u nog familie en/of vrienden heeft in uw herkomstland dan wel een derde land waar u recht op verblijf zou kunnen bekomen en die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. U bent hoe dan ook een volwassen man die zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen. Daarnaast kan uw familie u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land, bijvoorbeeld door financiële steun.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Op 10.01.2003 trad u te Antwerpen in het huwelijk met B. H. (geboren te V. op (...)1979, van Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010). Op 28.06.2012 zijn jullie uit de echt gescheiden, overgeschreven in de registers te Antwerpen op 18.10.2012. Jullie hebben samen 3 dochters: B. S. (geboren te Antwerpen op (...) 2001), B. E. (geboren te Antwerpen op (...) 2006) en B. S. (geboren te Antwerpen op (...) 2009), allen van Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010. Mevrouw komt niet op bezoek in de gevangenis.

Op 27.02.2013 legden u en uw partner T. R. I. (geboren te Cuba op (...) 1990, van Belgische nationaliteit sinds 20.12.2005) en op wie u de feiten pleegde een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lier. Uit deze relatie werden 2 kinderen geboren: B. S. (geboren te Lier op (...) 2012) en B. M. (geboren te Lier op (...) 2009), beiden van Belgische nationaliteit. Op 30.01.2016 heeft u uw partner om het leven gebracht. Uw 5 kinderen woonden bij u en bij Mevrouw T. R.

Op 07.09.2016 zijn uw dochters E., S., S. en uw zoon M. ingeschreven op het adres van uw moeder (B. M.). Uw dochter S. werd op 17.11.2016 ingeschreven bij uw broer (B. I.), op 26.10.2017 werd zij bij uw moeder ingeschreven en op 27.07.2018 bij een andere broer (B. B.). Uw kinderen bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.

Uw strafeinde is pas op 19.04.2037. Indien u de volledige duur van uw straf zou moeten uitzitten zullen al uw kinderen reeds meerderjarig zijn bij uw vrijstelling en zouden zij de mogelijkheid hebben om u in uw herkomstland of elders te bezoeken indien zij dat zouden wensen.

Daar uw kinderen de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen bij uw familie blijven wonen en indien u zou worden vrijgelaten voor uw strafeinde en een aantal van uw kinderen nog minderjarig zouden zijn, kan u vanuit uw herkomstland of elders contact met uw kinderen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u reeds vanaf 31.01.2016 in de gevangenis zit blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is supérieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat u 5 kinderen had die 14, 7, 4 en 2 jaar oud waren, heeft u er niet van weerhouden om dit gruwelijke en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen en hen hun (stief)moeder te ontnemen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U vond uw eigen trots blijkbaar belangrijker dan het welzijn van uw kinderen. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

Verder verblijven uw vader (B. T., geboren op (...)1958 te V., nationaliteit: Servië, Ckaart geldig tot 04.03.2020), uw moeder B. M. (geboren op (...)1961 te O., Belgische nationaliteit sinds 20.06.2017), uw zus (B. R., geboren te V. op (...)1988, nationaliteit: Servië en Montenegro, B-kaart geldig tot 22.07.2019) uw broers (B. J., geboren op (...) 1979 te V., nationaliteit: Servië, C-kaart geldig tot 25.01.2023; B. B., geboren op (...)1981 te V., nationaliteit: Servië en Montenegro, F+ kaart geldig tot 03.09.2023; B. B., geboren op (...)1984 te V., nationaliteit: Servië en Montenegro, B-kaart geldig tot 01.08.2022; B. B., geboren op (...)1986 te K. M., nationaliteit: Servië, B-kaart geldig tot 20.08.2020; B. R., geboren op (...)1996 te V., nationaliteit: Servië en Montenegro, B-kaart geldig tot 26.11.2018) in België. Uw broers en uw zus zijn allen gehuwd en hebben meerdere kinderen. U ontvangt veel bezoek van uw familieleden in de gevangenis. U hebt nog een broer die geen recht op verblijf heeft in België, het is onduidelijk waar hij zich momenteel bevindt (B. D. geboren op (...) 1983 te V., van ambtswege afgevoerd op 02.07.2010).

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers, zussen, schoonbroer en schoonzussen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en uw broers of zus of tussen u en uw schoonzussen of schoonbroer. Uw ouders, broers, zus, schoonbroer en schoonzussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in uw herkomstland dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Het staat u bovendien vrij om desgevallend gedurende de komende 10 jaren een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van het recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een enig middel aan dat luidt als volgt:

"b.1. Schending van artikel 23 §1 en §2 Wet van 15 december 1980, de de algemene beginselen van

behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

1. Artikel 23 Wet van 15 december 1980 bepaalt dat :

"§1 De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikel 21 en 22 zijn uitsluitende gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§2 Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of het met ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

2. De beslissing tot beëindiging van een verblijf van een langdurig ingezetene is een zeer drastische beslissing die verregaande implicaties heeft op het leven van verzoeker in al zijn facetten.

Om die reden stelt artikel 23 uitdrukkelijk een aantal waarborgen waarmee de overheid dient rekening te houden bij het nemen van zo'n verregaande beslissing.

Het enkele feit dat verzoeker definitief veroordeeld werd tot 20 jaar wegens de moord op mevrouw T.R. heeft de overheid besloten om over te gaan tot een beëindiging van zijn verblijf.

"(...) Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voorgaande feit blijkt dat het gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen. Het is uiteraard belangrijk te beklemtonen dat dit feit zich heeft afgespeeld binnen de relationele sfeer tussen verzoeker en mevrouw T. R.

Het gepleegd hebben van een strafrechtelijk feite an sich is niet voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om zeer ernstige criminele feiten. Er moet een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat het individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan.² Er moet aldus een risico op recidive bestaan vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Dit betekent dat er dient gekeken te worden naar het gedrag van verzoeker op het moment van de beoordeling van de beslissing tot beëindiging van van verblijf.

Verwerende partij kijkt enkel naar het gedrag van verzoeker op het ogenblik van de feiten die hij gepleegd heeft in 2016 om tot het besluit te komen dat hij op heden nog steeds een actueel, werkelijk en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

"Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voorgaande blijkt dat het gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen."

Verwerende partij houdt geen rekening in welke omstandigheden deze feiten zich hebben afgespeeld. Zoals supra aangegeven situeren de feiten zich in de relationele sfeer, met name zijn levenspartner. Verwerende partij laat na te motiveren wat het actuele gevaar is voor de openbare veiligheid uitgaande van verzoeker.

Het enkele feit dat verzoeker een ernstig crimineel feit heeft gepleegd is met andere woorden op zich niet voldoende om tot een beslissing te komen tot beëindiging van diens verblijf.

Er werd niet gemotiveerd, laat staan onderzocht door de verwerende partij dat er een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaat dat verzoeker opnieuw strafrechtelijke daden zou stellen op vandaag.

Loutere algemene of preventieve redenen zijn niet voldoende om het gebruik van de openbare orde en/of openbare veiligheid te rechtvaardigen.

3. In de nota met opmerkingen van verweerder wordt verwezen naar de rechtspraak van het HJEU waaruit blijkt dat de ernst van de feiten op zich en het recidivisme geoordeeld kan worden dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Om die reden zou het volgens verweerder voldoende zijn te wijzen op de ernst van het gepleegde feit om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.

Her arrest waarnaar de verwerende partij verwijst m.n. Regina v. Pierre Bouchereau, 30/77, EU: C: 1977: 172, punt 35 stelt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

Het HJEU verwijst naar een bestaand of toekomstige neiging om in strijd met de openbare orde of veiligheid te handelen, verweerder verwijst hiervoor naar andere arresten van het HJEU die in die zin eerder hebben geoordeeld.

Te meer wijst verzoeker er op dat de feiten zijn gebeurd op de levenspartner van verzoeker, dat dit kadert in de relationele sfeer, zijnde een einde van de relatie. De feiten kaderen aldus in een specifieke setting. Verweerder blijft in gebreke aan te tonen waaruit blijkt dat verzoeker uit zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder houdt geen rekening met de omstandigheden van de feiten die tot deze veroordeling hebben geleid, maar enkel met de ernst van de feiten. Een enkele verwijzing naar de ernst van de feiten is onvoldoende. Verweerder dient aan te tonen dat uit het persoonlijk gedrag van verzoeker een 'neiging' kan worden vastgesteld dat hij zulk een gedrag opnieuw zou stellen op heden of in de toekomst die een gevaar oplevert voor het fundamenteel belang van onze samenleving. Zij dient het persoonlijk gedrag van verzoeker op heden te beoordelen.

b.2 Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1957, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

1. Een "gevestigde vreemdeling" kan zich bovendien beroepen op de bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven. Een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied en een inreisverbod van een langdurig ingezetene vormt een danige inmenging in zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven.

Artikel 8 E.V.R.M. luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel dient samen gelezen te worden met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven is een recht dat niet absoluut is, maar bij een afwijking van het artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel. Om die reden kan er slechts zeer beperkt van worden afgeweken, artikel 8 lid 2 EVRM stelt immers:

"Geen inmenging van het openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er dient voor een vermeende inmenging te worden onderzocht of :

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven voorzien is bij wet;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

2. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden worden betrokken.

Het volstaat volgens VAN DIJK bijvoorbeeld niet dat er gewezen wordt op het bestaan van een restrictieve immigratiepolitiek in abstracto of op de bezorgdheid van de staat om de openbare orde te bewaren. Er moet aangetoond worden dat er een dwingende maatschappelijke behoefte bestaat voor die welbepaalde staat om die welbepaalde vreemdeling uit te zetten. Een doel dat op zichzelf legitiem is, vormt immers niet per definitie een dwingende maatschappelijke behoefte. Het feit dat de uitzetting in het belang is van een legitiem doel, houdt met andere woorden niet noodzakelijk in dat die uitzetting ook bijdraagt tot de verwezenlijking van dat legitiem doel. Om te voldoen aan het pertinentiecriteria is immers vereist dat een maatregel nuttig, relevant en toereikend is om het beoogde doel te behalen.

3. Het vrijwaren van het openbaar belang is aldus niet absoluut. Er dient een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling buitengewoon nadelig voor verzoeker en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

De Raad van State heeft in haar rechtspraak het redelijkheidsbeginsel ontwikkeld dat zegt dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid dient het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen. Volgens de rechtspraak van de Raad van State vereist de redelijkheid dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

De rechter zal bij het nagaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot feiten waarop de beslissing is gebaseerd sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Daarenboven is er het criterium van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'. (P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720).

4. Er dient door de overheid een zorgvuldige afweging gemaakt te worden tussen het algemeen belang van de Belgische staat en anderzijds het individueel belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven en gezinsleven in België.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

5. Wat het gezinsleven betreft van verzoeker, is verzoeker vader van vijf kinderen die allen in België geboren zijn en die de Belgische nationaliteit hebben zijnde:

B. S. geboren te Antwerpen op (...) 2001

B. E., geboren te Antwerpen op (...) 2006

B. S., geboren te Antwerpen op (...) 2009

B. S., geboren te Lier op (...) 2012

B. M., geboren te Lier op (...) 2009

Verzoeker vormde een gezin met zijn vijf kinderen die allen bij hem en zijn toenmalige partner woonden. Het familie- en gezinsleven van verzoeker is dus zeker beschermingswaardig in de zin van artikel 8 EVRM, hierover bestaat geen enkele discussie.

De familie van verzoeker komt met de kinderen zeer geregeld op bezoek in de gevangenis. De kinderen van verzoeker worden opgevangen bij de familie van verzoeker, zijnde bij de moeder van verzoeker B. M., zijn broer B. I. en B. B.

De kinderen en verzoeker hebben een zeer hechte band met elkaar tot op vandaag.

De beëindiging van het verblijf van verzoeker betekent een einde van het gezinsleven dat hij heeft met zijn kinderen.

Concreet betekent dit dat de overheid met de grootste omzichtigheid dient te werk te gaan bij de inmenging van het gezinsleven van verzoeker, aangezien dit zeer verregaande implicaties heeft voor verzoeker en zijn vijf kinderen.

6. Het artikel 8 EVRM dient dan ook in dit geval samen gelezen te worden met de rechten van het kind en het Kinderrechtenverdrag, waarbij de kinderen een primordiaal belang hebben (artikel 3 Kinderrechtenverdrag):

"Bij alle maatregelen betreffende de kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

De rechten van de kinderen moeten op een zo breed mogelijke manier bekeken worden.

Ook de kinderen hebben het recht op hun gezinsleven en het contact dat zij onderhouden met hun vader (artikel 9 Kinderrechtenverdrag).

De belangen van het kind en de rechten van het kind worden opzij geschoven om reden dat het openbaar belang dient gevrijwaard te worden.

Aangezien de beslissing zelf op dit ogenblik niet kan uitgevoerd worden om reden dat verzoeker zelfs nog niet in aanmerking komt voor een invrijheidstelling, kan en mogen de belangen van het kind niet ondergeschikt worden gesteld aan het openbaar belang.

De openbare veiligheid is op huidig moment sowieso voldoende gewaarborgd door het gevangenschap van verzoeker, waardoor de openbare orde geenszins superieur is aan de gezinsbelangen die verzoeker kan doen gelden, die vader is van vijf minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit.

Het recht op familieleven en de rechten van het kind [in casu van vijf kinderen] mogen niet ondergeschikt zijn aan het algemeen belang gelet op de lange vestiging van verzoeker in België en de banden die hij heeft met België.

7. Buiten het gezinsleven van verzoeker, heeft hij ook privéleven in België die beschermingswaardig is. Verzoeker is immers in België aangekomen op de leeftijd van 16 jaar en kent een verblijf van 20 jaar in België.

Verweerder stelt dat de banden met België niet van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde. Verweerder poneert dat uit de veroordeling en de feiten blijkt dat verzoeker zich niet heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving aangezien hij geen respect zou hebben voor de Belgische reglementering.

Dit argument is niet ernstig te noemen. Er zijn evenzeer Belgische burgers die misdrijven en/of misdaden plegen en de Belgische wetgeving niet hebben gerespecteerd. Uit een enkele veroordeling kan en mag er geen gevolgtrekking zijn betreffende de al dan niet integratie van verzoeker.

Verzoeker heeft school gelopen in België, heeft gewerkt in België, heeft gedurende 20 jaar gewoond en geleefd in België. Verzoeker heeft een sociaal netwerk opgebouwd in de belangrijkste fase van zijn leven, met name van zijn 16 jaar tot heden. Dit kan ook niet ontkend worden.

Het kan niet ontkend worden dat verzoeker een zeer nauwe band heeft met België gezien de duurtijd van zijn verblijf en de jonge leeftijd van verzoeker toen hij in België aankwam.

Verzoeker heeft te kennen gegeven geen enkele band meer te hebben met Servië. Doch, verweerder stelt dat zij er mogen van uitgaan dat hij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Servië.

Dit is enkel een vermoeden of een enkele hypothese die verweerder zich eigen maakt, zonder enige feitelijke ondersteuning. Te meer daar verweerder zeer goed op de hoogte is dat de familiale banden zich volledig in België bevinden. Er zijn geen bestaande sociale, familiale of culturele banden met Servië. Verzoeker is als 16-jarige aangekomen in België met zijn ouders, broers en zussen. Verzoeker was compleet afhankelijk van zijn familie en heeft niets opgebouwd in Servië waar hij op zou kunnen terugvallen.

Deze motivering is dan ook bijzonder onzorgvuldig om het recht op een privéleven volledig ondergeschikt te stellen aan het algemeen belang.

Indien verweerder terug zou dienen te gaan naar Servië, heeft hij geen woonst, geen geld, geen werk en geen sociaal netwerk om op terug te vallen. De familiale banden met zijn kinderen onderhouden zal voor hem, gezien die omstandigheden, onmogelijk zijn mede gelet op een inreisverbod van 10 jaar. De afstand met België en de duurtijd van het inreisverbod brengt met zich mee dat verzoeker geen familieleven, noch een privéleven zal kunnen onderhouden.

Daarenboven mag ook gewezen worden op de andere economische en culturele omgeving die Servië is dan dat van België. Het verschil qua leefbaarheid, qua werk en omgeving in het algemeen is drastisch.

Verzoeker mag bij een terugkeer naar Servië met een inreisverbod van 10 jaar een kruis maken over zijn bestaande gezinsleven én zijn privéleven, het zal voor hem compleet onmogelijk zijn dit verder te zetten in Servië gezien elk familielid zijn leven heeft in België.

De hechtheid van de sociale en culturele banden met België, de duurtijd van zijn verblijf in België en de volledige afwezigheid van enige band met Servië, maakt dat deze beslissing een schending uitmaakt van het individuele belang, met name zijn recht op een privéleven en gezinsleven.

8. De beslissing van verwerende partij is dan ook buiten alle proportie in vergelijking met het leed dat dit voor verzoeker en diens vijf kinderen met zich meebrengt. De schade die verzoeker door deze beslissing ondervindt is buitengewoon nadelig en staat in de verste verte niet in verhouding met het beoogde doel.

De gekende elementen van zijn privéleven, familie- en gezinsleven van de verzoekende partij in afweging met de vrijwaring van de openbare orde, dient te worden besloten dat deze beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 23 §2 en §2 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 3 en 9 Kinderrechtenverdrag.

Hij betoogt dat het door hem gepleegde feit zich afspeelde binnen de relationele sfeer en dat zijn strafrechtelijk verleden op zich niet voldoende is om de beslissing te nemen. De verwerende partij zou enkel kijken naar zijn gedrag op het moment van het plegen van de feiten en geen rekening houden met de omstandigheden waarin die feiten zich hebben voorgedaan. Er werd niet gemotiveerd dat er een daadwerkelijke kans bestaat dat hij opnieuw strafrechtelijke daden zou stellen. Volgens hem werd geen zorgvuldige afweging gemaakt van zijn gezinsleven. Hij wijst erop dat hij vader is van vijf kinderen, allen geboren in België en allen in bezit van de Belgische nationaliteit. Hij zou een zeer hechte band hebben met zijn kinderen. De belangen van zijn kinderen zouden niet in rekening zijn gebracht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing geenszins enkel een opsomming gegeven werd van de door verzoeker opgelopen veroordeling. Er werd uitvoerig ingegaan op de aard van de gepleegde feiten en de inhoud van het vonnis / arrest. Er bevindt zich bovendien een afschrift van het arrest van 01/02/2018 en het vonnis in het administratief dossier. Er werd daarnaast ook gewezen op de 4 andere opgelopen veroordelingen door de politierechtbank en geoordeeld dat die aantonen dat hij zich boven de wet stelt. De bestreden beslissing luidde dienaangaande immers onder meer als volgt:

“(…)”

Het gevaar voor de ‘openbare orde’ veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In het arrest Regina v. Pierre Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 35 oordeelde het HJEU dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij verwees het HJEU naar een bestaande of toekomstige neiging om in strijd met de openbare orde of veiligheid te handelen (zie arrest Rutili 3675, EU:C:1975:137, punt 28; arrest Orfanopoulos en Oliveri, C482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 66). Het HJEU vereist dat de betrokken persoon een “neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten” (arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, C-348/09, EU:C:2012:300, punten 30 en 34). Uit de rechtspraak van het HJEU blijkt dat de ernst van de feiten op zich en het recidivisme geoordeeld kann worden dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

In casu wird geoordeeld dat het in 2016 gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen. Verzoeker gaat voorbij aan die motivering.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou er geen afweging zijn gemaakt omtrent artikel 8 EVRM. De beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“(…)”

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou het belang van zijn kinderen niet in rekening zijn gebracht. Zoals blijkt uit de inhoud van de beslissing – zoals geciteerd supra – werd terecht opgemerkt dat het hebben van minderjarige kinderen verzoeker er alleszins niet van heeft weerhouden om hen hun moeder/stiefmoeder te ontnemen. Verzoeker betwist daarnaast niet dat zijn strafeinde pas voorzien is in 2037 en dat op dat moment al zijn kinderen meerderjarig zullen zijn. Hij betwist niet dat het zijn kinderen, die de Belgische nationaliteit hebben, vrij staat om hem dan ook te komen bezoeken in zijn herkomstland. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk op afdoende wijze

gemotiveerd werd waarom de bescherming van de openbare orde in casu zwaarder doorweegt dan verzoekers individuele belangen.

Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat het EHRM m.b.t. migratiezaken reeds meermaals verwezen heeft naar de preventie van wanorde of misdaad en de openbare veiligheid en benadrukte de ernst van de door de vreemdeling gepleegde feiten, de sterke banden met het herkomstland en de mogelijkheid voor zijn echtgenote en kinderen om hem daarnaar te volgen, waardoor het EHRM geen schending achtte van artikel 8 EVRM (Zie: EHRM, 12 juni 2012, Bajsultanov t. Oostenrijk).

In de thans bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Er werd wel degelijk een afweging gemaakt tussen de privébelangen en het algemene belang. Het feit dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om een schending van artikel 8 EVRM te weerhouden.

Verzoeker levert kritiek op de bestreden beslissing, doch laat na aan te tonen dat het voor hem enkel mogelijk zou zijn om een gezinsleven op te bouwen of verder te zetten elders dan in België. Daar hij geen hinderpalen aantoonde voor het verderzetten van het gezinsleven elders, maakt hij een scheiding van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond."

3.3.1. In het eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 23, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat het plegen van een strafrechtelijk feit op zich niet voldoende is om tot een uitwijzigingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige feiten. Verzoeker stelt dat de verwerende partij nalaat om te motiveren in welk opzicht verzoekers gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare veiligheid.

In het tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat hij vijf Belgische kinderen heeft, die zeer geregeld op bezoek komen in de gevangenis en die momenteel worden opgevangen door zijn moeder en broers. Verzoeker benadrukt dat de belangen van het kind moeten gevrijwaard worden en wijst ook op zijn privéleven dat hij gedurende zijn 20-jarig verblijf in België heeft opgebouwd. Hij stelt geen banden meer te hebben met Servië en meent dat het bijzonder onzorgvuldig is om het recht op een privéleven volledig ondergeschikt te stellen aan het algemeen belang.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 21 van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is."

Artikel 23 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

"§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

3.3.3. Verzoeker voert aan dat zijn verblijf beëindigd wordt om “het enkele feit dat verzoeker definitief veroordeeld werd tot 20 jaar wegens de moord op mevrouw T.R.” en dat dit feit op zich niet volstaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij zich niet louter steunde op deze veroordeling, maar ook op het gedrag van verzoeker dat aan de grondslag lag van het gepleegde feit en op zijn gebrek aan respect voor de wet door het feit dat hij vier maal door de politierechtbank in verkeerszaken tot een gevangenisstraf werd veroordeeld:

“De feiten zijn ernstig. U kon uw agressieve en emotionele driften niet onder controle houden en pleegde één van de zwaarste feiten uit ons strafwetboek. U ontnam iemand zijn leven in het bijzijn van de kinderen, omdat de relatie ten einde was gelopen en u de scheiding niet kon aanvaarden. Hierdoor pleegde u niet alleen een zeer ernstige inbreuk op de fysieke integriteit van T.R., maar greep u ook ernstig in op het leven van de moeder en de kinderen van T.R.

De zeer jonge kinderen verloren hun moeder omdat u niet kon verdragen dat de relatie ten einde was gelopen en dat T.R. een andere weg wilde inslaan, wat haar goed recht was.

Dit getuigt van een zeer narcistische en egoïstische houding. Bovendien pleegde u de feiten in de woning in het bijzijn van de minderjarige kinderen.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Er bestaat een risico dat wanneer u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, u opnieuw zo emotioneel en agressief zou worden dat u wederom uw toevlucht tot geweld zou nemen.

Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voorgaande blijkt dat het gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u niet minder dan 4 maal door de politierechtbank in verkeerszaken tot een gevangenisstraf veroordeeld werd (op 30.11.2016, 31.03.2017 en 2 x op 19.04.2017). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen, u verloor meermaals het recht tot sturen, maar dat hield u niet tegen toch met de wagen te rijden tijdens deze verboden en dat dan vaak nog zonder u aan de voorgeschreven snelheid te houden. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen door de politierechtbank en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.”

Waar verzoeker aanvoert dat het gepleegde feit moet gekaderd worden binnen de relationele sfeer, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld:

“Dit getuigt van een zeer narcistische en egoïstische houding. Bovendien pleegde u de feiten in de woning in het bijzijn van de minderjarige kinderen.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Er bestaat een risico dat wanneer u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, u opnieuw zo emotioneel en agressief zou worden dat u wederom uw toevlucht tot geweld zou nemen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij ervan uitgaat dat het gepleegde feit verder gaat dan de relationele sfeer en verstreckende gevolgen heeft, veel zegt over de houding van verzoeker en over zijn gebrek aan respect voor het leven van anderen. De verwerende partij benadrukt ook dat verzoekers gedrag een rechtstreekse bedreiging is voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dat er een

risico bestaat dat verzoeker in een gelijkaardige situatie opnieuw zo emotioneel en agressief zou worden dat hij weer zijn toevlucht tot geweld zou nemen.

Verzoeker voert aan dat het gepleegd hebben van een strafrechtelijk feit op zich niet voldoende is om tot de bestreden beslissing te komen, er moet een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat hij opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan. Er moet volgens verzoeker gekeken worden naar zijn gedrag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, maar verzoeker meent dat enkel werd gekeken naar zijn gedrag op het ogenblik van de feiten. Verzoeker meent dat niet wordt gemotiveerd over het actueel gevaar.

Over het actueel gevaar dat het gedrag van verzoeker vormt voor de openbare orde, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Er bestaat een risico dat wanneer u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, u opnieuw zo emotioneel en agressief zou worden dat u wederom uw toevlucht tot geweld zou nemen.

Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voorgaande blijkt dat het gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij stelt dat er een risico bestaat dat, wanneer verzoeker in een gelijkaardige situatie terecht zou komen, hij opnieuw zo emotioneel en agressief zou worden dat hij opnieuw zijn toevlucht zou nemen tot geweld. Hier voegt de verwerende partij aan toe dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen. Verzoeker gaat in zijn kritiek voorbij aan het feit dat uitdrukkelijk gesteld wordt dat, in gelijkaardige omstandigheden, hij opnieuw zijn toevlucht zou nemen tot geweld. Dit wijst op een gevaar voor herhaling van zijn gedrag bij dezelfde feiten. Dat de feiten zich afspeelden in de specifieke setting van de relationele sfeer, doet hieraan geen afbreuk, gezien de mogelijkheid bestaat dat verzoeker een nieuwe relatie aangaat. Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij aangeeft dat verzoekers gedrag nu en in de toekomst nog steeds een risico vormt.

Inzake de bijzondere ernst van de feiten, die op zich ook reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar aan te tonen, wordt opgemerkt dat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in de nota verwijst naar het arrest van het Europees Hof van Justitie van 27 oktober 1977 Bouchereau (C-30/77). Dit kan in deze zaak naar analogie toegepast worden. In dit arrest wordt inderdaad het volgende gesteld:

“27 Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk “het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen” aldus moet worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling;

28 dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt;

29 dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde;

30 dat het aan de nationale autoriteiten en eventueel aan de nationale rechterlijke instanties staat in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen, gelet op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen;”

In casu blijkt dat de verwerende partij in het geval van verzoeker ook heeft geoordeeld dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag, voldoet aan een actuele bedreiging van de openbare orde. Zoals hierboven reeds gesteld, verduidelijkt de verwerende partij op concrete wijze waaruit dit voorafgaand gedrag van verzoeker bestaat:

“Dit getuigt van een zeer narcistische en egoïstische houding. Bovendien pleegde u de feiten in de woning in het bijzijn van de minderjarige kinderen.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Er bestaat een risico dat wanneer u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, u opnieuw zo emotioneel en agressief zou worden dat u wederom uw toevlucht tot geweld zou nemen.

Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijkt heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.”

Verzoeker voert in verband met het geciteerde arrest van het Hof van Justitie, onder verwijzing naar punt 35 van dit arrest, aan dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

Overweging 35 van het arrest Bouchereau van het Hof van Justitie luidt als volgt:

“35 Dat voor zover het bepaalde beperkingen van het vrij verkeer van onder het gemeenschapsrecht vallende personen kan wettigen, het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan veronderstelt van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Zoals hierboven reeds gesteld kan uit de bestreden beslissing wel degelijk worden afgeleid dat de verwerende partij heeft onderzocht of er in casu wel degelijk een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging is die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Het gedrag van verzoeker wordt onderzocht, de feiten die aan de grondslag liggen van de veroordeling worden gedetailleerd weergegeven en de ernst ervan wordt benadrukt. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de verwerende partij ook verwijst naar de vier veroordelingen door de politierechtbank waaruit het gebrek aan respect voor de wet blijkt en waaruit de verwerende partij afleidt dat verzoeker een leven leidt waarbij hij op geen enkele wijze rekening houdt met derden.

Bijgevolg kon de verwerende partij in alle redelijkheid oordelen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van artikel 23 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.4.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest bevat een gelijkaardige bepaling.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

3.3.4.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft in België. Verzoeker heeft vijf minderjarige Belgische kinderen die momenteel bij zijn broers en moeder verblijven en die hem regelmatig bezoeken in de gevangenis.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)) oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn kinderen in België en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet en dat hem een inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Dit vereist dat de minister of zijn gemachtigde een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en zijn gezin enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing overgaat tot zulke belangenafweging:

"Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Op 10.01.2003 trad u te Antwerpen in het huwelijk met B. H. (geboren te V. op (...)1979, van Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010). Op 28.06.2012 zijn jullie uit de echt gescheiden, overgeschreven in de registers te Antwerpen op 18.10.2012. Jullie hebben samen 3 dochters: B. S. (geboren te Antwerpen op (...) 2001), B. E. (geboren te Antwerpen op (...) 2006) en B. S. (geboren te Antwerpen op (...) 2009), allen van Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010. Mevrouw komt niet op bezoek in de gevangenis.

Op 27.02.2013 legden u en uw partner T. R. I. (geboren te Cuba op (...)1990, van Belgische nationaliteit sinds 20.12.2005) en op wie u de feiten pleegde een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lier. Uit deze relatie werden 2 kinderen geboren: B. S. (geboren te Lier op (...) 2012) en B. M. (geboren te Lier op (...)2009), beiden van Belgische nationaliteit. Op 30.01.2016 heeft u uw partner om het leven gebracht. Uw 5 kinderen woonden bij u en bij Mevrouw T. R.

Op 07.09.2016 zijn uw dochters E., S., S. en uw zoon M. ingeschreven op het adres van uw moeder (B. M.). Uw dochter S. werd op 17.11.2016 ingeschreven bij uw broer (B. I.), op 26.10.2017 werd zij bij uw moeder ingeschreven en op 27.07.2018 bij een andere broer (B. B.). Uw kinderen bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.

Uw strafeinde is pas op 19.04.2037. Indien u de volledige duur van uw straf zou moeten uitzitten zullen al uw kinderen reeds meerderjarig zijn bij uw vrijstelling en zouden zij de mogelijkheid hebben om u in uw herkomstland of elders te bezoeken indien zij dat zouden wensen.

Daar uw kinderen de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen bij uw familie blijven wonen en indien u zou worden vrijgelaten voor uw strafeinde en een aantal van uw kinderen nog minderjarig zouden zijn, kan u vanuit uw herkomstland of elders contact met uw kinderen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u reeds vanaf 31.01.2016 in de gevangenis zit blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat u 5 kinderen had die 14, 7, 4 en 2 jaar oud waren, heeft u er niet van weerhouden om dit gruwelijke en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen en hen hun (stief)moeder te ontnemen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U vond uw eigen trots blijkbaar belangrijker dan het welzijn van uw kinderen. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt."

Verzoeker voert aan dat de belangen van zijn kinderen opzij worden geschoven om reden dat het openbaar belang gevrijwaard moet worden maar dat de rechten van het kind niet ondergeschikt mogen zijn aan het algemeen belang. Verzoeker stelt dat "de beslissing zelf op dit ogenblik niet kan uitgevoerd worden om reden dat verzoeker zelfs nog niet in aanmerking komt voor een invrijheidsstelling" en dat de openbare orde op huidig moment sowieso voldoende wordt gewaarborgd door de gevangenschap van verzoeker.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker zijn kritiek hoofdzakelijk beperkt tot een theoretisch betoog. In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze ingegaan op het gezinsleven met zijn kinderen. Er wordt verduidelijkt dat, indien verzoeker de volledige duur van zijn straf zou moeten uitzitten, zijn kinderen meerderjarig zullen zijn bij zijn vrijstelling. In dat geval hebben zij de mogelijkheid om verzoeker te bezoeken in zijn herkomstland of elders, indien zij dit zouden wensen. De verwerende partij vervolgt dat, indien verzoeker voor zijn strafeinde zou worden vrijgelaten en zijn kinderen (of een aantal daarvan) nog

minderjarig zouden zijn, hij vanuit zijn herkomstland of elders contact kan onderhouden met zijn kinderen via e-mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en dat zij periodieke reizen kunnen ondernemen naar de plaats waar hij verblijft. De verwerende partij wijst erop dat de kinderen de Belgische nationaliteit hebben en dus niet worden verplicht België te verlaten en momenteel in België worden opgevangen door familie, namelijk verzoekers moeder en broers (verzoekers moeder heeft de Belgische nationaliteit en de broers verblijven hier legaal). Verzoeker woont al sinds zijn opsluiting op 31 januari 2016 niet meer samen met zijn kinderen. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het EHRM waarin gesteld wordt dat de uitwijzing van de niet-samenwonende ouder niet dezelfde ontwrichtende impact heeft als de uitwijzing van de ouder die wel samenleeft met de kinderen, zeker als contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel is om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. De verwerende partij verwijst eveneens naar rechtspraak van het EHRM waarin verduidelijkt wordt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft, hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken. De verwerende partij concludeert dat uit wat hoger in de bestreden beslissing besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van verzoekers verblijf noodzakelijk maken en dat de inmenging gerechtvaardigd is: het feit dat verzoeker vijf minderjarige kinderen had, heeft hem niet tegengehouden om een gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen en de kinderen hun (stief)moeder te ontnemen. Dit getuigt niet van verantwoordelijkheid tegenover deze kinderen. De verwerende partij benadrukt dat verzoeker zijn eigen trots blijkbaar belangrijker vond dan het welzijn van zijn kinderen, daarom worden verzoekers familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoekers theoretisch betoog doet geen afbreuk aan deze uitgebreide en afdoende motivering.

Verder in het middel voert verzoeker aan dat gezien hij een inreisverbod krijgt voor tien jaar, het voor hem onmogelijk zal zijn om de band met zijn kinderen te onderhouden. In dit verband wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“Uw strafeinde is pas op 19.04.2037. Indien u de volledige duur van uw straf zou moeten uitzitten zullen al uw kinderen reeds meerderjarig zijn bij uw vrijstelling en zouden zij de mogelijkheid hebben om u in uw herkomstland of elders te bezoeken indien zij dat zouden wensen.

Daar uw kinderen de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen bij uw familie blijven wonen en indien u zou worden vrijgelaten voor uw strafeinde en een aantal van uw kinderen nog minderjarig zouden zijn, kan u vanuit uw herkomstland of elders contact met uw kinderen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u reeds vanaf 31.01.2016 in de gevangenis zit blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft.”

Verzoeker toont niet aan dat zijn kinderen, al dan niet begeleid, na zijn strafeinde niet naar hem zouden kunnen reizen. Verzoeker ontkent niet dat contact via e-mail, telefoon of andere communicatiemiddelen mogelijk is. Verzoeker beperkt zijn betoog tot een algemene kritiek die geen afbreuk doet aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

3.3.4.3. Inzake verzoekers familieleven met zijn moeder, broers en zus wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Verder verblijven uw vader (B. T., geboren op (...)1958 te V., nationaliteit: Servie, Ckaart geldig tot 04.03.2020), uw moeder B. M. (geboren op (...)1961 te O., Belgische nationaliteit sinds 20.06.2017), uw zus (B. R., geboren te V. op (...)1988, nationaliteit: Servie en Montenegro, B-kaart geldig tot 22.07.2019) uw broers (B. I., geboren op (...)1979 te V., nationaliteit: Servie, C-kaart geldig tot (...)2023; B. B., geboren op (...) 1981 te V., nationaliteit: Servie en Montenegro, F+ kaart geldig tot 03.09.2023; B. B., geboren op (...)184 te V., nationaliteit: Servie en Montenegro, B-kaart geldig tot 01.08.2022; B. B., geboren op (...)1986 te K. M., nationaliteit: Servie, B-kaart geldig tot 20.08.2020; B. R., geboren op (...) 1996 te V., nationaliteit: Servië en Montenegro, B-kaart geldig tot 26.11.2018) in België. Uw broers en uw zus zijn allen gehuwd en hebben meerdere kinderen. U ontvangt veel bezoek van uw familieleden in de gevangenis. U hebt nog een broer die geen recht op verblijf heeft in België, het is onduidelijk waar hij zich momenteel bevindt (B. D. geboren op (...) 1983 te V., van ambtswege afgevoerd op 02.07.2010). De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers, zussen, schoonbroer en schoonzussen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele

banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en uw broers of zus of tussen u en uw schoonzussen of schoonbroer. Uw ouders, broers, zus, schoonbroer en schoonzussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in uw herkomstland dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.”

Verzoeker uit geen kritiek op deze motieven, die bijgevolg stand houden.

3.3.4.4. Inzake verzoekers privéleven wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“U bent op 12.10.1999, toen u 16 jaar oud was, aangekomen op het grondgebied. U bent nu 36 jaar oud. U verblijft bijna 20 jaar in België, doch er blijkt niet dat uw banden met België van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit uw gedrag en de wijze waarop u het feit waarvoor u veroordeeld werd, heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Aangezien u op 16-jarige leeftijd op het grondgebied aankwam, zal het terugkeren naar uw herkomstland of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht enige aanpassing van u vergen. Er werden geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in uw herkomstland of in een derde land te vestigen. U stelt dat u niemand kent in Servië of in Kosovo, dat u er geen familie heeft en dat u er nog nooit op vakantie bent geweest. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Desondanks kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal.

Het is niet onredelijk te veronderstellen dat u nog familie en/of vrienden heeft in uw herkomstland dan wel een derde land waar u recht op verblijf zou kunnen bekomen en die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. U bent hoe dan ook een volwassen man die zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen. Daarnaast kan uw familie u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land, bijvoorbeeld door financiële steun.

U verklaarde in uw hoorrecht dat uw zus, haar 4 kinderen en uw oom met zijn gezin in Duitsland wonen. Het contact met vrienden en kennissen in België en Duitsland kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken.

Het gegeven dat u in het verleden in België heel sporadisch officieel gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U was slechts twee maal officieel tewerkgesteld, via het OCMW als schilder (van 31.08.2005 tot 05.12.2006) en bij E. A. (van 11.02.2013 tot 30.06.2013). U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Er kan worden aangenomen dat de korte opgelopen werkervaring alhier, de toegang tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland enkel ten goede komt.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden

aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Inzake zijn privéleven voert verzoeker aan dat het argument dat hij niet geïntegreerd is omdat hij geen respect zou hebben voor de Belgische reglementering, niet opgaat: er zijn evenzeer Belgische burgers die misdrijven of misdaden plegen en de Belgische wetgeving niet respecteren. Uit een veroordeling kan en mag volgens hem geen gevolgtrekking gemaakt worden inzake de al dan niet integratie. Verzoeker benadrukt ook dat het slechts een vermoeden of hypothese betreft van de verwerende partij dat hij nog sociale, culturele en familiale banden zou hebben met Servië. Verzoeker stelt dat dit niet het geval is en dat de verwerende partij weet dat hij op zestienjarige leeftijd in België is toegekomen met zijn ouders, broers en zussen. Verzoeker benadrukt dat hij in Servië niets of niemand heeft om op terug te vallen. Verzoeker wijst erop dat het verschil qua leefbaarheid, werk en omgeving tussen België en Servië drastisch is. Verzoeker wijst op de hechtheid van de sociale en culturele banden met België, de duurtijd van zijn verblijf hier en de afwezigheid van enige band met Servië.

Waar verzoeker aanvoert dat er evenzeer Belgen zijn die misdrijven en misdaden plegen en dat dit niets zegt over zijn integratie, merkt de Raad op dat dit motief deel uitmaakt van het motief waarin gesteld wordt dat niet blijkt dat verzoekers banden met België van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn, dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De verwerende partij voegt hieraan toe dat verzoeker geen enkel document voorlegt waaruit een uitzonderlijke aard van de banden met België zou blijken. Verzoeker ontkent dit laatste gegeven niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een vragenlijst heeft ingevuld en dat hij alle documenten mocht voorleggen die hij wenste. Uit zijn antwoorden op deze vragenlijst, die ook vermeld worden op p. 3 van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker, momenteel 36 jaar oud, slechts zeer beperkte tijd gewerkt heeft in België, met name een jaar en enkele maanden als schilder via het OCMW en ook enkele maanden bij de vader van zijn toenmalige partner. Inzake zijn integratie legde hij geen documenten neer, de neergelegde documenten en de handgeschreven brief betreffen gezinssamenstellingen van hem en zijn broers en informatie over adressen en verhuizingen. Het is niet kennelijk onredelijk om onder meer hieruit af te leiden dat verzoekers banden met België niet van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze opwegen tegen het gevaar dat verzoeker door zijn gedrag vormt voor de openbare orde. De motieven inzake verzoekers integratie die niet zodanig uitzonderlijk is dat ze zou opwegen tegen het gevaar dat verzoeker door zijn gedrag vormt voor de openbare orde, steunen bijgevolg niet alleen op zijn veroordeling door het hof van beroep en zijn daaraan ten grondslag liggend gedrag.

Verzoeker stelt dat hij geen banden heeft met Servië en enkel met België. Verzoeker herhaalt hiermee wat hij al vermeld heeft in zijn vragenlijst en gaat eraan voorbij dat hierop als volgt werd geantwoord in de bestreden beslissing:

“Aangezien u op 16-jarige leeftijd op het grondgebied aankwam, zal het terugkeren naar uw herkomstland of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht enige aanpassing van u vergen. Er werden geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in uw herkomstland of in een derde land te vestigen. U stelt dat u niemand kent in Servië of in Kosovo, dat u er geen familie heeft en dat u er nog nooit op vakantie bent geweest. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Desondanks kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal.”

Verzoeker geeft ook nu geen nadere of concrete toelichting dat hij niets of niemand kent in Servië of Kosovo en dat hij geen informatie heeft gegeven waaruit onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden blijken om zich in Servië of elders te vestigen. De omstandigheid dat zijn naaste familie (moeder, broers, zussen) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Servië woont. Verzoeker beperkt zich in het middel tot beweringen en weerlegt daarmee evenmin volgend motief:

“Het is niet onredelijk te veronderstellen dat u nog familie en/of vrienden heeft in uw herkomstland dan wel een derde land waar u recht op verblijf zou kunnen bekomen en die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. U bent hoe dan ook een volwassen man die

zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen. Daarnaast kan uw familie u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land, bijvoorbeeld door financiële steun."

Zelfs al mocht verzoeker geen persoon hebben in Servië waarop hij kan terugvallen, dan nog toont verzoeker, die zoals gesteld in de bestreden beslissing als volwassen man in beginsel voor zichzelf kan zorgen, niet aan dat het gegeven dat hij geen sterke banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, het voor hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om terug te keren naar dit land of elders. De omstandigheid dat er culturele en sociale verschillen zijn tussen België en Servië toont dit evenmin aan.

3.3.4.5. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de gemachtigde van de minister wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen en voor het privéleven van verzoeker. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat het belang en welzijn van verzoekers kinderen in deze onzorgvuldig werden beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend.

Gelet op de bovenstaande motieven blijkt op afdoende wijze uit de bestreden beslissing dat de duur van verzoekers verblijf, alsook de hechtheid van diens sociale, culturele en familiebanden met België en met zijn land van herkomst mee in de belangenafweging werden betrokken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een herhaling van elementen die werden meegenomen in deze afweging, maar niet aantoont dat er *in casu* kennelijk onredelijk werd geoordeeld.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn kinderen heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Zij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker en zijn kinderen kenmerken, in overweging genomen.

De verwerende partij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoekers kinderen, niet opwegen tegen de "*vrijwaring van de openbare orde*" (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat bepaalde elementen niet in overweging werden genomen, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.6. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat *in casu* niet het geval is, gezien bovenstaande bespreking van het middel.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023), wat *in casu* niet het geval is gezien voorgaande bespreking van het middel.

3.3.7. Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.8. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET